НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

Здобудеш Українську Державу, або згинеш у боротьбі за Неї

Декалог українського націоналіста

e-mail: nacija@mail333.com

10 лютого 2004
№ 5 (16)

ЧАСОПИС КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Продовжити мораторій на продаж землі!

ТАКЕ РІШЕННЯ ПРИЙНЯЛА ЗБОРІВСЬКА РАЙОННА РАДА

В рішенні зазначено, що відповідно до чинного Земельного кодексу України, 1 січня 2005 р. закінчується мораторій на продаж землі. Через рік основне наше нерухоме національне багатство, українську землю, почнуть розпродувати. Простий бідний і зубожілий український селянин своєї землі не викупить. Існує реальна небезпека, що її за безцінь скуплять і розграбують олігархічно-кланові ділки та чужоземці. Антиукраїнські сили намагаються остаточно знищити українське село як нашу національну основу.

З метою відновлення й розвитку українського села та недопущення розграбування української землі, забезпечення її вічного збереження за українською нацією, Зборівська районна рада Тернопільської області вирішила вважати, що продаж української землі в існуючих умовах є сплановано ворогами української незалежності акцією, реалізація якої може призвести до чергового геноциду та національної катастрофи.

Зборівська районна рада вимагає від Верховної Ради, Президента й Кабінету Міністрів України безвідкладно прийняти Закон про продовження мораторію на продаж української землі до 2015 року.

Проект цього рішення був підготовлений депутатом Зборівської районної ради, головою районної організації КУН Богданом Кіндзерським.

Конгрес-інформ

ПИШЕ ГРИНЬ З ГОРБАТОГО ПОТОКУ...

НАЙ ТОГО ШЛЯК ТРАФИТЬ, ХТО МЕНІ ДОБРА ХОЧЕ...

Дай, Боже, щастя, пане редакторе!

Пише Вам Гринь з Горбатого Потоку. Ви надрукували мого листа в газеті, і його прочитав наш колишній колгоспний піп, себто парторг. Уже старий дід, а не полінувався приїхати, аби відповісти мені на запитання, які я поставив був вам. Каже, корчагінський гарт! Але Корчагін став доходягою, а цей виглядає, як бик на сільгоспвиставці. Парторгувати – не буки рубати. Мені довіряє, бо роками задурно брав у мене самогон для партійних мисливців, які нібито не пили коньяк, щоб не відриватися від народу. Тепер належить до двох партій – комуністичної („для душі") і СДПУ(о) („для дєла"), бо у них одна мать – РСДРП. Ото говорить:

- Ти, Гринь, 45 років прожив за совєтської влади, проте не навчився уму-разуму! Надієшся на демократів-патріотів, на Ющенка. А він парторгом був? Ні. Збрехати вміє? Ні. Красти вміє? Ні. У тюрмі сидів? Ні. То який з нього президент! Такий і сам не вкраде, й іншому не дасть украсти. А хіба так можна жити? Не та логіка у чоловіка. От у справжніх кандидатів на президента наша, більшовицька, логіка. Лєнін казав: істина конкретна. Тому, якщо рахуємо гривні, то 1+1 = 2, а якщо президентство Кучми, то 1+1 = 1. Зрозумів?

- Ось чому Янукович і всі в телевізорі переконують, що зарплатня 205 гривень – це ліпше, ніж 237, і чому пенсію нараховують від середнього заробітку 306 грн. , а не 376 грн. Це така логіка турботи про соціальну справедливість. Через неї мені підвищили пенсію на 5 грн. 07 коп. А вам, товаришу парторг?

- Ти, Гриню, себе зі мною не рівняй: я працював на відповідальних постах, і наша держава належно цінує мої заслуги.

- Добру державу маєте. Нам би таку!

- Можеш і ти мати. Ти шанований старожил, і є така думка, щоб ти в Горбатому Потоці був нашим агентом впливу: вибори на носі!

- А за кого агітувати – за Симоненка?

- Дохлий номер. Ти наразі агітуй проти Ющенка, а за кого – скажемо, коли там розберуться і буде відповідна вказівка.

- Щось довго там розбираються.

- А тобі що? Роби, аби тобі було добре.

- Хіба не знаєте, як бойки кажуть: най того шляк трафить, хто мені добра хоче.

Парторг, щось бурмочучи, пішов геть. Може, я зле зробив, що відмовився від дармового заробітку? Але ні, бо в нас кажуть, що не варто мати «за яйце вср...е лице». А у Вас як кажуть?

З пошануванням

Гринь Волохатий

РУКОПИСИ ВЖЕ ГОРЯТЬ!

Четвертого лютого під стінами Кабінету Міністрів було проведено акцію протесту з приводу введення ПДВ на книжки вітчизняного виробництва. Організаторами пікету виступили письменники Оксана Забужко, Андрій Курков, брати Капранови, Лесь Подерев'янський, Петро Мацкевич, Леонід Фількенштейн, Василь Шкляр та Олександр Афонін. Перед будинком уряду було розкладено вогнище, в якому відомі письменники і поети спалювали свої невидані твори.

За статистикою, на українському книжковому ринку зосереджено лише 5% вітчизняної продукції. За введення ПДВ передбачають зниження цієї цифри до 3%. Завдяки подібним злочинним законам відбувається тотальне винищення української культури.

На завершення пікету організатори акції вирішили засмажити на попелищі невиданих творів два шашлики, щоб потім подарувати їх першому віце-прем'єру Азарову і прем'єр-міністру Януковичу. Шашлик охороняли бійці спецпідрозділу „Беркут".

Смачного вам, панове!

Андрій Куліш
Світлина автора

ПРОЗРІЛИ ?

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ
Голові СДПУ(о) Медведчуку В.В.

Вельмишановний Вікторе Володимировичу!

До Вас звертаються члени Новомосковської районної організації СДПУ(о). Ми вірили Вам, вашим закликам повести Україну до Європи. На жаль, ми бачимо, що Ваш проект змін до Конституції України нас від Європи віддаляє ... змушені констатувати: політичне протистояння, що все більше загострюється, може перекреслити надії простих громадян на покращення життя (на яке ми очікуємо не один десяток років).

Сьогодні багато чого в державі залежить від Вас. І ми закликаємо Вас піти на компроміс в ім я майбутнього нашої України. Вже давно настав час відкинути особисті амбіції й зробити крок назустріч блоку Віктора Ющенка.

Виходячи з того, що нам відомо, наша партія не висуває своєго кандидата на президентських виборах цього року. Тож чому б нам не підтримати сьогодні кандидата, який має найбільш реальні шанси на перемогу восени цього року? Об'єднавши Ваші організаторські здібності й колосальний адміністративний досвід із патріотизмом та професіоналізмом Віктора Ющенка, Ви зумієте разом провести ті зміни, які, нарешті, призведуть до процвітання нашої держави!

Ми сподіваємось, що наш голос буде почутий, тим більше, що наші настрої поділяють й інші прості члени партії з інших районів області.

P.S. Знаючи, що більша частина інформації з місць до Вас не доходить або перекручується, ми звертаємося до засобів масової інформації, щоб оприлюднити нашу громадянську позицію.

Журавська Л. Ф., Голуб В. В., Корнілова О. І., Гаврилюк О. П., Корнілов О.О., Бондарчук В. М

Шеф-редактор
Олексій Івченко

Видавець
Конгрес Українських Націоналістів

Засновник
Степан Брацюнь

Редакційна колегія
Іван Белебеха
Іван Головацький
Ігор Лосєв
Анатолій Погрібний
Степан Семенюк

Реєстраційне свідоцтво:
Серія **КВ** № **7970**
видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.

Наша адреса: **01001**
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м. Київ
тел./факс (044)229-78-08
e-mail: nacija@mail333.com

Передплатний індекс:
09715
Банківські реквізити:
СПД Брацюнь Степан Іванович,
р/р №26001016925980
в банку
"Фінанси і кредит", ТОВ
м. Київ МФО 300131
ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано
і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано
у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення № 631
Наклад 60000 примірників

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника.
За достовірність реклами редакція відповідальності не несе

Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

Листування лише на сторінках газети

Головний редактор
Микола Гук

МІННЕ ПОЛЕ ПОДВІЙНОГО ГРОМАДЯНСТВА

З цією ідеєю, на реалізації якої постійно наполягає Російська Федерація, на з'їзді Партії регіонів виступив прем'єр-міністр України Віктор Янукович.

Ідея ця надзвичайно небезпечна для молодої держави, що ще не самоствердилася, не досягла національної і міжрегіональної консолідації, не сформувала громадський консенсус щодо свого геополітичного вибору. Подвійне громадянство означає, що мільйони громадян України зможуть, залишаючись на українській території, взяти собі, приміром, громадянство Росії. Це надасть можливість Російській Федерації під приводом захисту своїх громадян набагато активніше, ніж зараз, втручатися у внутрішні справи України, аж до збройної агресії в ім'я „порятунку громадян Росії від дискримінації" (сучасна воєнна доктрина РФ передбачає застосування її збройних сил саме в таких випадках). Невже Тузла нічому не навчила пана Януковича?

Мільйони підданих Росії візьмуть собі українські паспорти на додаток до своїх російських. А чого не взяти, якщо дають? Може, колись знадобиться... Під час виборів на український території зможуть з'явитися мільйони нових виборців. На бажання влади (якщо вона й надалі у нас залишатиметься антинародною) тисячі виборчих дільниць відкриється в Росії, і величезні маси російських громадян з українськими паспортами оберуть нам і президента, і Верховну Раду. Але то буде їхній президент, і їхній парламент.

Є ще дуже зацікавлені в подвійному громадянстві особи. Це ті російські бізнесмени, які вже купили понад 60% української економіки. Маючи ще один, український паспорт вони , витративши відповідні кошти, стануть депутатами нашого парламенту і, скориставшись наслідками нинішньої політреформи, сформують уряд України. Але то буде однозначно їхній уряд.

Через те, що в країні з'являться маси людей з паспортами інших держав, у нас виникне, замість української нації, якась незрозуміла юрба, що буде практично некерованою з Києва, але вельми керованою ззовні.

У випадку історичних випробувань, якщо Україна стане жертвою нападу з боку тієї-таки Росії, кому будуть служити люди з подвійним громадянством? А якщо такі люди перебуватимуть на державній службі, то на користь якої країни вони будуть діяти?

Ми маємо дуже проблемні прикордонні регіони, на які явно чи таємно претендують сусідні держави.

І якщо завтра 70% мешканців Буковини (і не лише етнічні румуни, а й ті, хто схоче їздити світами з паспортом країни – члена Євросоюзу) набудуть румунське громадянство, то через європейські структури Румунія зможе якщо й не переглянути кордони, то, принаймні, зробити свій вплив у цьому регіоні значно потужнішим від українського. Те ж саме може статися з Закарпаттям, Волинню, Кримом, Донбасом, окремими районами Чернігівщини, Сумщини, Харківщини. Розпад України, розподіл її між всіма охочими в такому випадку стане неминучим.

Мільйони росіян в пошуках кращої долі й клімату почнуть заселяти найпривабливіші для них куточки України. Чи не виникатимуть там російські псевдореспубліки, населення яких чхатиме на українську Конституцію і закони, а будь-які спроби змусити їх дотримуватися порядку, викликатимуть потужну протидію з боку Російської Федерації? Те, що зробив з Україною червоний полковник Муравйов у січні 1918 року, нині можуть зробити орди російських громадян озброєних не гарматами і гвинтівками, а українськими паспортами, особливо якщо Кремль кине їм клич - йти в Україну для приєднання „братнього народу" та боротьби проти „клятих націоналістів"? Москва віднайде для них гроші, а її „люди" у Верховній Раді ухвалять необхідні закони про купівлю землі. І стане український безземельний селянин наймитом у «братів».

Ті, хто нині керує Україною, постійно пропонують акції, що є смертельно небезпечними для нашої держави.

Мирослав Плай

Вибух імені Путіна

Стало вже певною традицією, що вибухи у російській столиці в останні п'ять років відбуваються напередодні парламентських або президентських виборів. Незрозуміло тільки, хто їхній автор: чи то якась група чеченських бійців Опору ("терористи", як стверджує Кремль), чи то ФСБ, що таким чином "підігріває" російських громадян перед виборами (це твердить підполковник О.Литвиненко, котрий одержав політичний притулок у Великій Британії), чи то йдеться про свого роду "розбірки" між владою й олігархами Росії (цей варіант теж не слід відкидати). Так чи інакше, гинуть десятки людей, а президент Путін одержує все нові і нові владні повноваження.

Вибух, який пролунав у московському метро 6 лютого, не став винятком. Щонайперше, він зайвий раз оприявнив характер теперішнього господаря Кремля. Без суду і слідства чекіст Путін не тільки назвав "чеченських терористів" організаторами вибуху, а й поклав усю повноту відповідальності особисто на законного президента Ічкерії Аслана Масхадова. Тим часом представник уряду Масхадова на Заході Ахмед Закаєв заявив, що уряд Ічкерії не причетний до цього вибуху, ба більше – суворо засуджує будь-які терористичні акти, спрямовані проти цивільного населення. "Ми упевнені, що спецслужби РФ дуже швидко знайдуть у вибуху в московському метро "чеченський слід". Так само ми впевнені в тому, що рано чи пізно, як і в минулих терактах, у цьому страшному злочині буде викрито пряму або опосередковану участь російських спецслужб. Так було восени 1999 року, коли вибухи будинків у російських містах привели до влади у Кремлі сіру, непоказну особу мало кому відомого підполковника ФСБ Путіна. Немає сумніву, що і цей вибух підлаштований до березневих виборів у РФ, щоб заздалегідь оголошена на них перемога Путіна спиралася на підтримку переляканого населення, яке прагнутиме знову одержати владу "сильної руки", - заявив Ахмед Закаєв. Кому вірити: кадровому чекісту Путіну чи рафінованому інтелігенту Закаєву?

До другого варіанта відповіді схиляють факти, пов'язані з вибухом. По-перше, невже "чеченські терористи" вперто прагнуть мати у Кремлі не людину, схильну до переговорів із ними, а свого найбільш запеклого ворога? Невже люди, здатні стільки років на самоті битися з новітньою Російською імперією, не володіють азами політграмоти? По-друге, чому валіза з вибухівкою не мала у собі звичайних, у разі професійного виконання теракту, кількох сотень металевих кульок, які б значно збільшили силу враження? По-третє, звідкіля "терористи" знали, що обраний ними для вибуху поїзд метро не мав уже звичних для Москви прихованих телевізійних систем спостереження? І головне: невже це простий збіг обставин, коли 4 лютого Державна дума оголошує про розгляд 12 лютого законопроекту, за яким термін повноважень обраного у березні президента (тобто Путіна В.В.) буде продовжений до семи років – і якраз у проміжку між цими подіями і відбувається страшний вибух, що забирає десятки життів, – а відтак і дума, і народ Росії майже одностайно скандує: "Пу-ті-на! Ста-лі-на! Пу-ті-на! Ста-лі-на! На віки вічні!"?

Як тут не згадати, що генералісимус Сталін, за якого підполковник Путін охоче підіймає тости як за велику людину, якраз і полюбляв, задля досягнення політичних вигод, влаштовувати такі масштабні, з людськими жертвами, провокації – згадаймо бодай, як "фінська воєнщина" напала на СРСР у листопаді 1939 року. І зараз цілком реальні чеченські терористи (без лапок) могли за наказом з Кремля висадити хоч метро, хоч будинок, хоч будь-яке іноземне посольство: згадаймо, що гауляйтером Чечні Путін поставив Кадирова-старшого, котрий зібрав навколо себе все, що є найгіршого на Північному Кавказі, дав цим людям зброю і передав під оперативне керування свого сина, Кадирова-молодшого, садиста і вбивці...

А те, що Путін зараз поводиться по-сталінськи, засвідчує зокрема й інформація щодо кількості жертв вибуху. Уранці 6 лютого незалежні джерела подавали цифри, які перевищували 50 осіб. Але удень того ж дня на всіх російських телеканалах, схоже, запрацювала жорстка цензура, і кількість загиблих була зменшена до 39 (хоча і лікарі "швидкої", і вцілілі пасажири того поїзда метро називали принаймні вдвічі більші цифри). Ситуація, таким чином, аналогічна трагедії "Норд-Оста": кількість жертв встановлює Кремль, щоб не було ані замало, ані забагато; реальна ж кількість загиблих владу Росії, за давньою традицією, не цікавить.

Масштабні теракти у Москві почалися одразу ж після приходу до владного керма Владіміра Путіна. Чим більше у Путіна "успіхів" у приборканні (реально – геноциді) чеченців та у знищенні паростків російської демократії, тим кривавішими стають вибухи. Цікава закономірність, чи не так?

Сергій Дехтеренко

КУЧМА ЗРОБИВ СТАВКУ НА ЯНУКОВИЧА?

Після візиту Путіна до Києва, Кучма звернувся по телебаченню до народу. Перша його заява була приємною, хоча й не дуже навіювала довіру. Леонід Данилович пообіцяв не брати участь в президентських виборах. Але за десять років його правління ми вже звикли, що вранці він може сказати одне, пообіді – друге, а ввечері - щось зовсім інше. Взагалі, він господар свого слова: сам його дає, сам його й повертає.

Друга заява дає підстави робити висновки щодо того, на кого покладає свої надії нинішній режим. За твердженням Кучми, прем'єр-міністр Янукович залишиться на посаді до жовтня 2004 р. А це означає, що, напевно, саме його планують зробити єдиним кандидатом від чинного політичного режиму, так би мовити – Кучмою–2. Якщо це справді так, то можна поспівчувати столичному кланові, тим, кого деякі журналісти жартома називають „брати Медвечуркіси". „Донецькі" розірвуть їх, як Тузик грілку. І ніякі домовленості тут нічого не гарантують. Нікому. Але, ясна річ, українському народові, мільйонам простих українців ніякої користі від того не буде. Всі ці кланово-олігархічні з'язувки закінчаться черговим пограбуванням України.

А що чекає Україну в разі, якщо другим Кучмою стане Янукович? Те ж саме, що й в разі президентства Медведчука, Симоненка чи ще когось з цієї кучмо-комуністичної команди.

Ще один наступ на життєві інтереси українців, зниження рівня життя, абсолютна безвихідь і рабське плазування перед московськими чекістами. Та ще й нищення в Україні всього українського: мови, культури, історії, традицій. „Донецькі" на прикладі свого міста вже продемонстрували технологію закриття українських шкіл і примусового переведення українських дітей на російську мову навчання. Московський патріархат стане однозначно панівною церквою в Україні. Отже, є підстави стверджувати, що Кучма – 2 буде значно гіршим за Кучму–1.

Проте невідомо, наскільки багато залежатиме саме від голосування і голосуючих. Згадаймо, як губернатор Донецької області Янукович організував тріумфальну перемогу абсолютно нікого блоку „За єду", до речі, його, цього блоку, вже немає у Верховній Раді. А якщо цей досвід буде перенесено на цілу Україну?

Однак рішення Кучми радше за все не остаточне. Разом з тим, варто мати на увазі, що в наших виборах надактивну участь братиме Москва, розуміючи, що у випадку обрання президента-патріота, вона втратить в Україні дуже багато. Тому викликає великий інтерес: ця заява Кучми про політичне життя уряду Януковича аж до жовтня є заявою тільки Кучми чи також Кремля?

Євген Степанюк

КОМУ ПРОДАДУТЬ "УКРТЕЛЕКОМ"?

Цього року українська влада хоче позбутися ще одного привабливого шматка своєї власності - "Укртелекому".

У 2004 році планується продати аж 40% акцій Національної компанії телефонного зв'язку "Укртелеком". Наразі це підприємство є одним з найприбутковіших об'єктів української приватизації.

Цікавим є той факт, що коли у 2002 році Україна в чергове впритул підійшла до приватизації "Укртелекому", його продаж було знову відкладено. Тоді прем'єр Анатолій Кінах та керівник Фонду державного майна пояснювали це поганою кон'юнктурою. Але чи не було таке рішення політичним маневром, щоб відсікти можливість західним інвесторам взяти участь у приватизації?

Сьогодні ж ситуація дещо інша. Надійшли нові заявки на участь у конкурсі від російських компаній "Системателеком" та "Связьинвест". Виявили інтерес до "Укртелекому" турецька компанія "Турксел" та норвезька "Теленор".

Навряд чи нинішня кон'юнктура є справді кращою від умов 2002 року. Продаж "Укртелекому" саме цього року вочевидь стимулюється жовтневими виборами. Для довідки, на сьогодні його стартова ціна оцінюється фахівцями у 800-900 мільйонів доларів. Водночас у 2003 році прибутки "Укртелекому" становили 760 мільйонів доларів.

Однак існує інший бік проблеми. З причини того, що "Укртелеком" є монополістом на ринку телекомунікаційних послуг. Якби в Україні населення мало альтернативні можливості, то у разі чергового, без всякого обґрунтування, підвищення цін на сплату за користування телефоном, як це було, наприклад, у 2003 році, воно просто перестало б користуватись послугами "Укртелекому" і перейшло б до більш толерантної за цінами компанії. Однак за умови, що такої альтернативи чомусь досі не існує, монополіст може робити все, що йому заманеться. Отож головною причиною підняття цін минулого року було бажання показати майбутнім покупцям пакетів акцій, наскільки збільшилась рентабельність компанії, і таким чином підняти ціну стартового пакету.

Дивно, що Антимонопольний комітет спокійнісінько спостерігає за тим, що цей монстр-монополіст з року в рік від імені держави диктує цінову політику населенню. Можна не сумніватися, що після роздержавлення "Укртелекому" контрольний пакет акцій перейде до рук росіян, а ця компанія й надалі залишатиметься монополістом, що знову призведе до ще більш різкого підвищення цін на його послуги. Сьогодні й так більшість українських громадян позбавлена можливості повноцінно спілкуватися по телефону.

Назар Медовар

ПЕРЕЯСЛАВСЬКА РАДА: МІФИ І РЕАЛЬНІСТЬ

Переяславська рада для шовіністичної Москви довгий час служить підставою для міфів про так звану „дружбу", духовне єднання російського і українського народів. Наукове підґрунтя таким міфам „забезпечують" проросійськи налаштовані історики.

Їхні твердження були піддані аргументованій критиці в ході наукової конференції, що відбулася 4 лютого в Будинку вчителя за присутності представників ряду наукових інститутів. Ведучий, професор Ярослав Шашкевич, посилаючись на власні дослідження, довів, що єдиним прагненням російського царя була експансія на українські землі, про що свідчать зокрема міжусобиці, які мали місце після смерті Богдана Хмельницького. Значною мірою завдяки загарбанню України відстала й ізольована Росія спромоглася зробити стрибок у власному економічному і політичному розвиткові..

Андрій Куліш

Колись Запорожці вміли панувати

Чиї ви, хлопці, будете?

Якби не знав, що перебуваю в палаці культури "Орбіта" в Запоріжжі, то подумав би, що потрапив у Росію на зліт їхнього козацтва. Делегати спілкувалися переважно російською. Лише три чи чотири виступи – нашою, державною мовою.

Гість - отаман Всевеликого війська Донського Ніколай Козіцин полаяв тих, хто недооцінює значення Переяславської ради 1654 року. Згадав добрим словом Сірка, Богуна, Сагайдачного, Кривоноса... Тільки забув повідомити, що Іван Сірко відмовився присягати на вірність московському цареві, а Іван Богун заявив своїм воїнам: "Тим, хто піде присягати цареві, – голови повідрубую".

Козіцин видав ще й таке: „Я не цар і не Бог, але коли мені кажуть, що Мазепа – герой України, мене всього коробить". Слава Богу, знайшовся один козак – Арнольд Сокульський, який заявив, що Мазепа є героєм, а цар Петро був катом українського народу. Це дуже не сподобалося російським гостям. Не до душі була отаманові критика й на адресу церкви Московського патріархату. Козака, який це говорив, зігнали з трибуни. Зате ніхто не перечив отаманові козаків міста Москви Олександру Іванову, який закликав: "Я шукаю тих українців, які готові взяти зброю".

Отаман Ставропольського козацького товариства Сергій Яцула сказав: "Коли потрапив на це збіговисько так званого козацтва, мені здалося, що головне їхнє завдання – зруйнувати незалежну Українську державу вщент".

Як бачимо, те, що розуміє український козак в Росії, ще не дотумкують наші владні структури.

Козацтв в Україні нині розвелось, як собак нерізаних. Сьогоднішній мафіозний владі це вигідно. Поділяє й владарює. А програє - Україна.

Слов'янські "патріоти" сплять і бачать себе підмосковними

Не встигли відлунати звуки козацьких маршів Великої ради яничарського Запорізького козацького округу, як Запоріжжя (яка честь!) відвідав сам Петро Толочко з компанією. Приїхали поважні особи агітувати за недавно створену партію "Слов'янський народно-патріотичний союз".

Що ж це за партійка така й чого бажає? А вона хоче союзу з Росією та Білоруссю. Журналістам на прес-конференції роздали прес-релізи. І повіяло від них патріотизмом... Але не українським, навіть не білоруським, а цвілим, московським.

Цитую мовою оригіналу: "СНПС не считает славянские и другие языки конкурентами и готов решать вопрос... о придании русскому языку статуса официального". На запитання, чому ж не добиваєтеся того, щоб у трьох державах усі три мови були офіційними, нардеп Сергій Правденко відповів, що російська мова – міжнародна, як і англійська чи іспанська. А кому, мовляв, потрібна наша, українська?

Голова обласної організації КУН Василь Тимчина запитав, чому вибрали тільки три держави, адже слов'янських народів на світі нараховується не менше десятка? На що пан академік відповів, що було б непогано, якби й вони приєднались, але ті країни – в Європі, де нас ніхто не чекає.

Мовляв, тільки Росії та Білорусі ми й потрібні.

Ось такі місіонери, ловці електорату, частенько навідуються до орденоносного Запоріжжя. Їх тутешня влада зустрічає ледве не з обіймами. А от ректора Запорізького держуніверситету В'ячеслава Толоку звільнили тільки за те, що дав колись можливість Ющенку виступити перед студентами. Аякже! Забув, кому служить.

Пилип ЮРИК,
член НСПУ, Запоріжжя

P.S. Як стало відомо, в травені заплановано провести в Запоріжжі т.зв. з'їзд Ради слов'янських народів Білорусі, Росії і України. З'їзд приурочується до 350-річчя Переяславської ради, саме тому місцем його проведення обрано „колиску козацької слави".

Обережно: „Русский Севастополь"

ГАРЯЧИЙ РЕГІОН

Переді мною газета „Русский Севастополь", що видається севастопольською міською організацією партії „Русский блок". У статті „Налоговим кляпом намагаються закрити рота російськомовній пресі", йдеться про те, як україномовні читачі намагаються „паразитировать" на російськомовних. І це в той час, коли Україна практично вся російськомовна!

„В стране, где мы живем, нас делают иностранцами», - обурюється газета з приводу прийняття Верховною Радою проекту процесуального кодексу, згідно з яким „не допускается ведение судопроизводства ни на каком языке, кроме государственного".

Із статті „Кое-что о казаках и русинах" ми дізнаємося, що Запорізьку січ заснували московські „казаки".

З нарису „Неизвестный Крым": «Там, где стоит наш воин с автоматом, оттуда мы еще не ушли... Наш уход, по сути, означал бы уход славян из центральной и восточной части Черного моря. На Украине и помимо Севастополя много городов русской боевой славы: Полтава, Харьков, Киев, Одесса...»

А ось уривок зі статті „Украинизация по-севастопольски": «Они (українці – О.Р.) нагло лезут к нам в дом со страниц газет, с телеэкрана и с радиоволн, а мы стараемся их не слышать, не видеть и, если говорить о них, то только как о надоевших, непрошеных насекомых, так они нас достали. Город разделился на два лагеря. Один лагерь безумолку тараторит на непонятном языке и вечно что-то празднует, другой вежливо и терпеливо ждет, когда вся эта вакханалия идиотизма, наконец, закончится. Они несказанно рады, что могут, наконец, раскрываться во всей своей первородной дури, видимо, истосковались по ней, мы же боимся их псевдокультуры, как заразы, и уберегаем от ее влияния и проникновения себя и своих детей, и стойко держимся за Великую русскую культуру, как панацею от этой хворобы».

І ще: «Роднятся безумием своим крымско-татарские национал-патриоты и украинские националисты из Верховной Рады».

Це огляд тільки одного №12 газети „Русский Севастополь" партії „Русский блок", яка паразитує на дивовижній толерантності українців та кримських татар. Зрештою, коментарі, що таке "русскій Севастополь", залишаємо робити вам...

Оксана Румянцева,
м. Севастополь

Кримське радіо: „клац-клац"

Пам'ятаєте гумореску одного з пересмішників: сидить радіослухач перед приймачем і «перескакує» з однієї радіопередачі на іншу («клацклац»)?

Цей майже забутий прийом керівники радіокомпанії „Крим", здається, використовують як наріжний камінь своєї діяльності (чи, точніше, бездіяльності).

Транслюються, наприклад, з Києва по національному радіо урочисті збори і концерт з приводу роковин з дня народження Григорія Сковороди. Починається, і раптом... „клацклац" – і вже чуємо: „Говоріт радіо „Крим". При цьому новини передають 5 хвилин, а рекламу – 15. Після реклами знову „клац" і – закінчення концерту з Києва.

На півслові обриваються радіоспектаклі, інформаційні програми національної радіокомпанії, навіть прес-конференції Президента України. А це вже радіохуліганство.

Але особливо яскравий фейєрверк „клацання" спостерігається під час радіотрансляції засідань сесії Верховної Ради України. Так, 8 грудня з 15.00 до 18.00 національне радіо транслювало парламентські слухання про повернення знецінених вкладів населення. Але ялтинське радіо заблокувало цю трансляцію з 15.00 до 16.00 своєю передачею.

Замість того, щоб спробувати дати відповідь на болючі соціальні проблеми півострова, ялтинське радіо передає, ніби повідомлення з фронту, статистику про хід робіт із покриття набережної «імені Леніна» гранітними плитами. Хочеться звернутись до керівників радіокомпанії «Крим». Шановні, ви хоч зрідка слухаєте вам підпорядковане проводове радіо? Чи хтось погоджує графік виходу в ефір регіональних кримських і національних радіопередач на першому національному каналі?

Надія Петришина,
радіослухачка з м. Ялти

ЮРІЙ БОРЕЦЬ, КОЛИШНІЙ БУЛАВНИЙ УПА "ЧУМАК":

"ВІРЮ В МУДРІСТЬ НАШОГО НАРОДУ !"

Переконливо заявляю: Україна швидко може подолати економічну кризу та забезпечити гідне життя своїм громадянам. Але для цього необхідна одна-єдина умова – на чолі держави повинні стояти патріоти України, які будуть дбати не про власну кишеню, а про добро держави та її громадян.

Боляче спостерігати нам, українцям, які живуть поза межами Батьківщини, і низьку національну свідомість нашого народу, і те, в якій економічній нужді він змушений жити.

На нашій благословенній землі від самого початку існування Русі – України народ жив у добробуті та ще й годував збіжжям народи Європи. А що вже говорити про високий рівень культури та цивілізації - ту скарбницю, з якої черпали всі сусіди.

Де ж причина теперішніх негараздів? Вона в тому, що в Україні й далі панують наші вороги. Мова йде про північного сусіда, "старшого брата", який більш як 350 років від часу Переяславської угоди нищить наш народ.

Найжахливіших переслідувань зазнали українці в комуністичній імперії: знищення юнацтва під Крутами, розстріли бандами Муравйова в Києві, розстріли під Базаром, голодомор 1932 – 1933 років, який позбавив життя 10 мільйонів селян, знищення інтелігенції у 1937 – 1938 роках, Соловки і Сандормох, мільйони вивезених у Сибір, де й залишилися у вічній мерзлоті.

А що приніс так званий "золотий вересень" – приєднання західноукраїнських земель до УРСР? Відразу були закриті всі українські громадсько-політичні організації, заарештовані десятки тисяч свідомих українців, а сотні тисяч членів їхніх родин були вивезені в Сибір. Після відступу на початку війни окупант залишив за собою гори трупів замордованих дітей, жінок та старих людей.

Після закінчення так званої "вітчизняної" війни, яка з українською Вітчизною не мала нічого спільного, комуністи розпочали жорстоку війну з національно-визвольним рухом ОУН та УПА. І знову сотні тисяч убитих, мільйони вивезених в Сибір.

За кількасотрічного панування москалів українці не дорахувалися десятків мільйонів співгромадян. Статисти переконливо свідчать, що на сьогодні українців в Україні повинно проживати не менше 100 мільйонів.

І що ж ми бачимо в нинішній Україні ? Кати, на руках яких ще не висохла кров наших патріотів, їхні діти та онуки й далі правлять Україною. Вони продовжують нищити нашу віру, духовність, мову і культуру. Вони роблять все, щоби наша молодь не вчилася рідною мовою, не вивчала правдиву історію свого народу, а виховувалася на московсько-більшовицьких традиціях, що вихваляють царів, імператорів, катів нашого народу Леніна, Сталіна, Жукова, примушують її святкувати день "захисника" невідомо якої вітчизни, ювілей ката України Щербицького, річницю комсомолу, 350-річчя Переяславської ради та інші дати, які вимагав відзначати більшовицький окупант.

Ті кати мають великі пенсії, а їхні діти та онуки, використовуючи владу та гроші колишньої компартії, стали олігархами-мільйонерами і продовжують грабувати наш народ.

Ті, які вже давно повинні сидіти за гратами, роз'їжджають в мерседесах, будують розкішні палати та розкошують, а народ живе у злиднях.

Справжні герої України, вірні сини й дочки народу - це учасники національно-визвольних змагань. Їхня доля в державі, за яку вони воювали і проливали свою кров і за яку загинули десятки тисяч їх побратимів, жалюгідна. Вони не визнані владою, животіють на мізерні пенсії, без належної соціальної та медичної опіки. А президент, уряд і так звані "народні депутати" і не думають визнати національно-визвольні змагання та гідно вшанувати їх учасників, яких з кожним днем стає все менше і менше. І все це попри те, що вже роками і Л.Кучма, і різні уряди, і Верховна Рада обіцяють визнати героїчну боротьбу ОУН та УПА, створюють чисельні комісії для вивчення цього питання, але віз, як кажуть, і нині там.

Чи не повинно бути соромно усім нам, що допустили таке приниження наших героїв владоможцями, які керують державою, не маючи морального права називати себе українцями.

Але наші герої, учасники визвольних змагань ОУН та УПА, гордо тримають свої голови. Їх вже давно визнав народ і їм не потрібно визнання антиукраїнської кримінальної влади. Вони свідомі того, що завдяки героїчній боротьбі ОУН та УПА 24 серпня 1991 року відновлена державність України, тепер вже на вічні часи !

Та повернімося до економіки, катастрофічний занепад якої щодня відчуває на собі кожен українець. Мільйони українців змушені залишити рідну землю і за кордоном виконувати рабську працю, щоб забезпечити прожиття своїх родин в Україні. Гірка доля наших жінок, які тисячами поневіряються закордоном.

Чи не повинен палити сором нас за це?

Подумаймо, чи справді Україна приречена на таке жалюгідне існування ? Подивімося, як влаштували свою долю інші народи. Японія, майже повністю знищена війною та атомними ударами, не маючи ні родючої землі, ні корисних копалин, є на сьогодні другою економічною потугою світу. Те саме можна сказати про Німеччину, яка вже давно повстала з післявоєнної руїни і є однією з наймогутніших держав світу. А причина всім відома. Це наполеглива праця всього народу, який мав керманичів-патріотів, які думали не про особисте збагачення та обкрадання власного народу, а про його добробут та щасливе майбутнє.

Те саме можна сказати про Південну Корею, Тайвань та інші ще донедавна відсталі держави, які буквально за декілька років стали економічними потугами.

А що у нас ?

Для підняття економіки не потрібно великих капіталів, а лише дрібку розуму. Треба розвивати дрібне підприємництво, яке потягне за собою всю економіку. Це забезпечить працею мільйони людей. Вони, одержуючи гідну платню, будуватимуть власні домівки, купуватимуть автомобілі та інші вартісні речі. А це у свою чергу викличе розвиток машинобудування та приладобудування, виробництво будівельних матеріалів та інших галузей. В результаті не наші люди будуть їздити за кордон у пошуках праці, а, навпаки, – в Україну будуть приїжджати робітники зі слаборозвинутих країн.

І тільки тоді нас не буде пекти сором за ситуацію в Україні – ми будемо горді за нашу державу.

І ще одне. В час Другої світової війни німецький окупант жорстоко переслідував і нищив українців, намагаючись перетворити нас у рабів Третього рейху. За це він дорого поплатився, зустрівши збройний опір УПА. Пройшли роки. Німеччина стала економічною потугою, визнала свою провину в час війни й усі, хто постраждав від німців, тепер одержують чималу грошову компенсацію.

А що ж Росія? Якщо німецький окупант нищив Україну три роки, то Росія, яка визнала себе правонаступницею СССР, нищила нас сотні років. То чи не повинна вона визнати свою провину і компенсувати страждання живим ще жертвам голодомору, вивезеним у Сибір, жертвам гулагів, дітям розстріляних та закатованих, усім постраждалим, числу яких немає кінця. На жаль, коли треба було відстоювати честь і гідність України, її уряди, за винятком патріотичного уряду Віктора Ющенка, займали рабську позицію стосовно "старшого брата".

Усе тут сказане - не фантазія. Це досвід, набутий під час підприємницької діяльності в діаспорі, аналіз процесів, які проходять у світовій економіці, вивчення ситуації в Україні від часу здобуття незалежності.

Дорогі співвітчизники! Українці !

Наближаються вибори президента України. Ми маємо достойного кандидата, який весь час демонструє гідну громадянську та державницьку позицію. Це лідер блоку "Наша Україна" Віктор Ющенко. Обрання його президентом України забезпечить належний розвиток держави та добробут її громадян. Тож гуртуймося і не даймо завести себе на манівці, як це було вже не раз у нашій історії. Ми, українці, які силою обставин змушені проживати поза межами Батьківщини, віримо в мудрість нашого народу. Тож будьмо єдині та згуртовані, і перемога буде за нами.

Сідней, Австралія

Повертається „Залізна сотня"

На кіностудії ім. О. Довженка відбувся перший перегляд художнього фільму про боротьбу УПА "Залізна сотня". В його основу лягли спомини ветерана УПА Юрія Борця –"Чумака" "УПА - у вирі боротьби". Сценарій до фільму написав Василь Портяк. Юрій Борець підтримав знімальну групу фінансово.

Режисер фільму Олесь Янчук запросив на попередній перегляд картини народного депутата України, голову Конгресу Українських Націоналістів Олексія Івченка, останнього Головнокомандувача УПА Василя Кука, голову Комітету зі створення цієї картини Романа Панкевича, членів Головного проводу КУН. Фільм „Залізна сотня" має вийти на екрани в квітні-травні цього року.

На світлині: Олексій Івченко й Олесь Янчук обговорюють фільм „Залізна сотня".

Ви і нині в строю...

Ветерани УПА, ваші мужні, шляхетні обличчя
На світлинах сьогодні ясніють, як совість сама.
Україна для вас – то любов непогасна і вічна,
І, крім Бога, нічого дорожчого в світі за неї нема.

Ниють шрами глибокі, давні рани тривожать ночами,
Залишили на тілі їх битви, походи, борня;
Кадебістські катівні вас хотіли змолоти з кістками,
Але дух ваш незламний, і любов – як незгасна зоря!

Та висока любов провела вас крутими стежками:
Впали друзі в боях, і немає полеглим числа;
Кровожерні гулаги вас ковтали тоді тисячами,
Але Бог вас зберіг, й дочекалася рідна земля.

Батьківщина вдивляється в любі синівські обличчя:
Ви герої усі – рядові й генерали УПА,
Ви і нині в строю, ваша честь і сьогодні найвища,
І знамено над вами без жодної плями зліта.

Хай сичать яничари,
хай щось бреше холуйська дрібнота, -
Не зважайте на них – їм не знана висока мета.
Молоді українці вже беруться за тяжку роботу,
Їм дорогу освітлює ваша ідея свята.

Разом з вами надіємось, молимось, віримо
У щасливу зорю України, в ясне майбуття.
Ви прийміть нашу шану й любов нашу щиру – без міри,
А Господь хай продовжить ваше чесне і славне життя.

Олеся Демчишина,
член КУН, с. Здовбиця
Здолбунівського району на Рівненщині

УКРАЇНЦІ СВІТУ ВИМАГАЮТЬ ВІДСТАВКИ МЕДВЕДЧУКА

Світовий Конгрес Українців, що об'єднує 24 регіональні організації української діаспори з цілого світу, проводить свої з'їзди щоп'ять років. Минулорічний з'їзд став першим за час існування організації, що відбувся в Україні. На думку президента Світового Конгресу Українців А. Лозинського, спроби Медведчука перешкодити проведенню з'їзду були політично вмотивовані. Адже до участі у Конгресі були запрошені, окрім представників влади, і лідери опозиції: Віктор Ющенко та Юлія Тимошенко.

"Беручи до уваги кривду, заподіяну нам, ми вважаємо, що для іміджу України було б корисно, якби Медведчук був звільнений", - вважає А. Лозинський.

СКУ підтримали Український конгресовий комітет Америки та Українсько-американська координаційна рада.

"УКРАЇНСЬКІ НОВИНИ"

СІВЕРСЬКА ЗЕМЛЯ ВШАНОВУЄ ГЕРОЇВ

Сіверська земля - земля великої історичної спадщини. Багато значущих для історії нашої держави подій відбулося на цій древній землі. Це і похід новгород-сіверського князя Ігоря проти половців, оспіваний у "Слові о полку Ігоревім", і боротьба українського народу за незалежність у козацьку добу. На превеликий жаль, багато чого ще й сьогодні чи замовчується, чи подається у спотвореному вигляді. На високому державному рівні святкуються та відзначаються ювілейні події, що спричинилися до знищення української держави, приміром є Переяславська рада. Ворогами України вважали: поляків, турків, татар, шведів, німців та ін. Тільки не москалів. А московська імперія була, є й буде найлютішим ворогом нашого народу. Майже 300 років зрадником українського народу вважали гетьмана України Івана Мазепу, який у 1708 році під Новгородом - Сіверським, біля села Дігтярівки, зустрівся з королем Швеції Карлом XII. Було укладено угоду про спільні дії проти московської навали. І тільки у 1998 році, незважаючи на перешкоди, які чинили районні органи влади, Новгород - Сіверською РО КУН на місці знаменної зустрічі було встановлено пам'ятний знак, біля якого щорічно проводяться заходи з відзначення цієї історичної події. З 2002 року до тих урочистостей приєдналося Новгород - Сіверське козацьке товариство "Сіверська Січ". Влітку 2004 року планується відкрити туристичний маршрут "Шляхами великого гетьмана", а до 300 роковин зустрічі (2008 р.) на місці пам'ятного знаку встановити пам'ятник.

З Новгород-Сіверським пов'язана доля ще одного героя визвольних змагань українського народу - наказного гетьмана, полковника Івана Богуна, талановитого полководця, блискучого майстра польових боїв і захисту міст, які він перетворював на польові фортеці. У січні 1664 року польська армія розпочала облогу Глухова. Завдяки таланту Богуна облога закінчилася для поляків повною поразкою. Довгі роки місце загибелі великого сина України не було позначене. 1993 року Новгород - Сіверською "Просвітою" було порушено питання про вшанування світлої пам'яті полковника Івана Богуна і на місці загибелі встановлено пам'ятний знак.

Коли у часописі "Шлях Перемоги" з'явилася стаття директора фонду "Богун" п. Євгенії Лещук про те, що в Україні належно не вшановано пам'ять Івана Богуна, провід Новгород - Сіверської РО КУН відповів дописувачці, що на місці загибелі Героя встановлено пам'ятний знак і щорічно у цей день (17 лютого) проводяться урочисті заходи. Пані Євгенія Лещук, літня жінка зі слабким здоров'ям, яка все своє життя присвятила висвітленню героїчних сторінок історії українського козацтва, підняла постать Богуна на належний рівень і зробила все, щоб 340-ві роковини загибелі Івана Богуна відзначалися на державному рівні.

Олександр Лупейко,
голова Новгород- Сіверської РО КУН

17 лютого 2004 року поблизу Новгород - Сіверського на місці загибелі Івана Богуна відбудуться заходи із вшанування пам'яті наказного гетьмана.

Новгород - Сіверська РО КУН, Новгород - Сіверське козацьке товариство "Сіверська Січ" запрошують всіх бажаючих взяти участь у цих заходах. ***Вклонімося цій землі, де було страчено вірного сина України, великого полковника Івана Богуна.*** Слава Україні! Героям слава!

Пропозиції щодо проведення заходів просимо надавати за адресою: **16000. Чернігівська область, м. Новгород - Сіверський, вул. Леваневського, 24, Олександр Лупейко. т. (8 - 04658) 2-01-20**, робочий - 2 - 16 - 73.

Кому зірка дорожча за тризуб?

Наприкінці січня у Національному палаці "Україна" відбулися звіти майстрів мистецтв та творчих колективів Івано-Франківської і Черкаської областей.

Ці події засвідчили, що творчий потенціал нашого народу невичерпний, а дух його - незламний. Водночас випала нагода ще раз переконатися в лицемірстві і підступності правлячого клану та його посіпак на місцях.

Черкащину ми з гордістю називаємо Шевченківським краєм. І цей термін охоче вживають навіть владомożці. Під час звіту портрети Тараса можна було побачити на рушниках, різьбленнях, серед численних експонатів.

Ритми Шевченкових поезій буяли в піснях і танцях, якими черкащани заполонили всі поверхи палацу-красеня.

Бурхливі оплески викликала поява на сцені самого Тараса Шевченка (заслужений артист України Іван Клименко), який ще раз повторив тяжкі докори на адресу і мертвих, і живих, і ненароджених земляків своїх:

Чого ж ви чванитеся, ви!
Сини сердешної України!
Що добре ходите в ярмі,
Ще лучше, як батьки ходили?
Не чваньтесь, з вас деруть ремінь,
А з них, бувало, й лій топили.

Гіркота цих страдницьких слів тим пекучіша, що вони й сьогодні звучать надзвичайно актуально. Навіть ставши громадянами незалежної держави, ми ще не маємо права, чесно глянувши в проникливі очі Кобзаря, запевнити, що виконали його великий Заповіт. Більше того, у нас часто коїться діаметрально протилежне тому, що заповідав нам національний геній.

Так, під час звіту Черкащини, неподалік від хлопчика, що зображав малого Тараса, можна було побачити групу дядьків, одягнених у форму солдатів радянської армії часів Другої світової. На касках та пілотках червоніли п'ятикутні зірки. Зі стендів зирили сталінські воєначальники. Тут же подавався цифровий і текстовий матеріал, присвячений Корсунь-Шевченківській битві. Високопарними, витриманими в дусі червоно-московського патріотизму та інтернаціоналізму словесами знову правилися теревені про "героїв-визволителів". Фальсифікатори історії продовжують підступну гру на родинних почуттях онуків і правнуків тих, кого Москва зробила гарматним м'ясом.

З цього приводу згадуються Шевченкові слова, присвячені пам'яті його друга Якова де Бальмена, який загинув на Кавказі, посланий туди царськими посіпаками для боротьби з горцями:

Не за Україну,
А за її ката довелось пролить .
Кров добру, не чорну.
Довелось запить
З московської чаші московську отруту!

Царська Москва могла, звісно, нагородити Якова своїми брязкальцями, назвати його героєм, посадити в гурті москалів на фоні панорами битви за Кавказ. Та як би не поважав, як би не любив свого друга Шевченко, він би тільки плюнув вбік тієї панорами, бо ніколи не забував, чиї ми діти, ким, за що розп'яті.

Ті, хто нав'язує нашому народові святкування всіляких московських ювілеїв, водночас намагаються витравити з історичної пам'яті українців справді величні і незабутні сторінки нашої історії.

Удавано "шануючи" Тараса Шевченка, навіть про людське око патетично цитуючи його полум'яні антимосковські рядки, "суєслови, лицеміри, Господом прокляті" воліють навіть не згадувати тих, хто на ділі довів свою вірність святому Заповіту.

А це - герої ОУН та УПА, які рясно окропили нашу волю не тільки вражою злою, а й власною доброю кров'ю. Не даремно західноукраїнські області наш народ називає Бандерівським краєм. Та в цьогорічному звіті майстрів мистецтв та творчих колективів Івано-Франківщини з цього приводу не зазвучала жодна нотка, жодне слово.

А міг би школярик з Івано-Франківщини перевтілитися в Тарасика 40-50-х років, що носив у торбині харчі для повстанців, кожен раз ризикуючи життям і своїм, і своєї родини. Могли б постати перед очима громадян незалежної України макети повстанських криївок, біля яких дядьки зобразили б сталінських головорізів, котрі оточували і знищували ті криївки...

Складачі програми концерту івано-франківців наситили його розрядними співанками, що мало засвідчити прихильність до високої духовності. Але справжня духовність передбачає насамперед шанобливе ставлення до своїх предків.

Василь Заєць

НАБОЛІЛО

По українській історії, як по Тверской...

Традиції наших східних сусідів привласнювати чужу історію склалися давно. Коло зарахованих до списку „рускіх" постійно розширюється. Так, з московського журналу „Ять" дізналась, що „султанша Роксолана – із города Рогатина на южной окраіне средневековой Росії" (стаття Г. Кірілової). Маловірогідно, що авторці не відомо, що середньовічна Росія не мала в своєму складі Рогатина. Авторці, вочевидь, просто захотілось нахабно „примазатись" до всесвітньо відомої українки. Хто наступний? Кого ще з наших знаменитих земляків захоплять імперські щупальці?

„Я по Крєщатіку іду, как по Тверской...", - піснею з такими словами завершувався концерт російських артистів у палаці „Україна", що закривав рік Росії в Україні. Зала аплодувала стоячи... Так ходять і по нашій історії, як по Тверской. А ми аплодуємо...

Зоя Шалівська, член НСЖУ, заст. голови „Просвіти", м. Конотоп

Чи є в Києві українська школа?

Я недавно приїхав з Севастополя до Києва і пішов вчитися в 94 школу. Це українська загальноосвітня школа, де тільки уроки ведуться українською мовою. Усе решта - російською. Навіть деякі вчителі говорять таким суржиком, що пропадає усяке бажання їх слухати. Тоді я прийшов додому і сказав, що не буду вчитись у цій школі. Але мама відповіла: "Іди сам шукай собі школу". Я знайшов школу на Оболоні, де вчиться мій друг Ігор Удовенко, з яким я колись вчився у Севастополі. Але виявилося, що в новій школі все майже так само. Коли я кажу, що мені щось не подобається, то вчителі посилають мене шукати собі іншу школу. Але де я буду шукати іншу, якщо вони всі однакові. У Севастополі тільки й чути: „Севастополь - город русской славы", але це не зовсім так. Там я розмовляв з друзями-однокласниками українською мовою. І взагалі, в Севастополі багато українців. То що, виходить у Севастополі більше українців, аніж у Києві? Київ - столиця України, і всі навчальні заклади повинні вчити дітей українською мовою, і не тільки на уроках...

Олександр Парьоха, учень 6-го класу

"Прокатили" не Чорновола

Якщо скласти всю мозаїку наших „кроків", вимальовується картина подальшого уярмлення України. Тут і хитра нестача коштів на утримання україномовних шкіл, преси, радіо, телебачення, і відвоювання московським патріархом українських церков (до речі, пригадайте, як вони вчинили з однією-єдиною українською церквою в Росії?); і розпродаж російським олігархам ділянок землі у Криму та стратегічно-важливих промислових об'єктів по всій Україні...

Сьогодні багато хто чухає потилиці, зрозумівши, що колись ми „прокатили" не Чорновола на президентських виборах, а фактично себе. Подумаймо над цим, перш ніж візьмемося за бюлетені для обрання нового президента.

Петро Палянчук, м. Миколаїв

Читаймо ці книги

Настав час, коли ми маємо змогу все більше пізнавати закриті сторінки минулого. На шпальтах газет з'являються статті про повстанців, вояків УПА, політв'язнів та героїв-провідників С. Бандеру, Є. Коновальця, Р.Шухевича...

Спогади про страшні роки репресій, голодомору, знущань над українським народом написали колишні політв'язні Кость Король «Моя Голгофа», Володимир Сивирин «Незагоєні рани», Тетяна Байда «Довго мовчали смереки», митрополит Володимир Ботик «Про що люди запитують священика» та інші. Ці автори ще мало відомі, бо їхні книги видаються малим накладом, але вони повчальні й цікаві для всіх поколінь.Читаймо ці книги.

Ніна Білова, голова РО КУН Кіцманського району

Хто нами править?

Голова Новоушицької РДА М. Сухар хоч офіційно не належить до жодної партії, але палко підтримує П. Симоненка. Ще у цій установі працює пані С. Груболес, начальник управління з питань внутрішньої політики, яка віддає вказівки не підшивати і не передплачувати бібліотекам району опозиційних до влади газет і журналів. Влада в районі цілком належить червоній буржуазії, яка поселилась в СДПУ(о), Партії регіонів і Аграрній партії і мріє про ті часи, коли на Україну знову накинуть ярмо під назвою ЄЕП. А що ж народ? Виживає, як може. Хто подався на заробітки, хто на базар. То чи потрібна нам така влада?

Сергій Купчина, голова Новоушицької РО КУН

ПЛЕЧЕ ДО ПЛЕЧА, УКРАЇНЦІ

„Ходиш по вулиці, наче в іноземній державі". „У нас нема жодної сили, яка б чітко і вповні (як на початку Рух) ставила своїм завданням боротьбу за Україну". „Її не стає й не стає, і вже залишилося так мало, що її майже не видно нині. Й тотально заплановано неіснування в майбутньому"...

НАД ПРІРВОЮ

Ці гіркі рядки – зі знакової статті „Прощай, Україно" відомого письменника Юрія Мушкетика. Є в ній ще й такі рядки: „Лишається одне – самим творити таку силу, яка буде боротися за Україну в Україні."

Я щиро шаную і Юрія Михайловича, і його творчість. Лиш хочу сказати, що так само сподівалися ми зовсім недавно на Конгрес української інтелігенції, бо й кому вести народ, як не їй, і рвійно провели з'їзд, і палко поговорили-попланували-побідкались, навіть голову обрали й структури потворили... І на конкурс української мови сподівались, - там такі шалені кошти прокручуються, така реклама-розголос кругом: кажуть, 5 мільйонів учасників задіяно, - армія! А чому ж результатів не чути? Чому все менше тих, що не піддаються, повстають проти новітнього зросійщення нації? Може, замалі нагороди їм виплачено?..

Сподівання ж ви наші, сподіваннячка. То на мудрого варяга, що зорганізує і виведе, то на доброго царя, що пожаліє й не додушить, то на відважного президента, що, „ризикуючи навіть життям", стане грудьми проти всіх крадіїв, злочинців, перекинчиків, україножерів... Як любимо ми жертовні вогнища – і аж після них поволі прокидаємося з летаргійного сну. Хоча ні. Не всіх пробудив Олекса Гірник, запалавши смолоскипом на Чернечій горі...

А ми самі? Далебі, пробачте, ми – лиш дорадчі, ми – поза цим, ми – маленькі й залопотані люди, нам дітей треба ростити, хоч би невеличку премійку для прожитку вибити... І, знаєте, було б зовсім чудесно, аби якось то воно, за помахом чарівної палички, взяло та й сталося – змінилося: всюди – і по радіо, і на вулиці - добірна українська мова, на розкладках – українські книжки, в кіосках – українська періодика, в магазинах – товари українського виробника, в школах – учителі-патріоти, а в уряді – міністри-патріоти, по телебаченню – цікаві передачі про добрих, чесних, світлих людей; і всім є робота, і нема бомжів та бездомних дітей, і нема страху за завтрашній день твоєї родини і твоєї Вітчизни...

Але чуда не станеться, бо „тотально заплановано неіснування в майбутньому". Тобто всьому українському – так-так, під синьо-жовтим прапором і гордим тризубом – винесено вирок. Підло, тихцем, без оголошення й революції вчинено підміну. Тому досі владою не озвучено державної ідеології. Вона є, лише не та, на яку чекав український народ. Ця таємна доктрина освячує побудову – під українською символікою як прикриттям - не української держави, а космополітичного прохідного дворища, де метиковані зайди, користуючись нашою добротою, довірливістю і терплячістю, порозхапували все українське добре і зробили українців упослідженими прохачами. І це вже видно без жодних окулярів. А наших дітей скеровують до загибелі, повсюдно рекламуючи алкоголізм та розпусту.

Рецепти зміни ситуації? Один письменник, що на початку 90-х писав гарні вірші, тепер ось поїздив по світах, навіть, здається, до Індії навідувався і привіз нам пораду: щоб усе налагодилося, треба... всім почистити чакри.

Дмитро Павличко бачить ситуацію інакше (інтерв'ю «Слову Просвіти»): „Треба змінити владу. Але найбільша наша біда – не росіяни, а зрусифіковані хахли. Це плем'я або задушить нас, українців, або вимре від ненависті й люті до свого народу, якого воно відцуралося. Нам треба вистояти в боротьбі проти озлобленого хахла, вічного раба й хама, що його виплекала неволя".

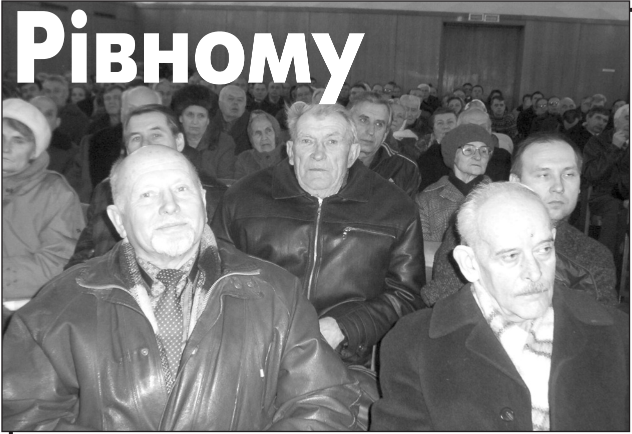
Духовний солітер смокче наші сили і нівечить дух, бо раб завжди плекає раба. І коли говоримо про владу й опозицію, то розуміємо не конфлікт людей, а зіткнення двох ідеологій, двох світоглядів: один – за Україну, другий – проти неї. З ким же ми?

Відомо: щоб щось побороти – чи то хворобу, чи то напасника, - насамперед треба його зненавидіти, закласти програму на відторгнення. А наша церква, яка теж так тяжко постає, вчить нас любити владу, бо вона, мовляв, од Бога. І ворогів навчає любити, і прощати їм, а ми ніяк не можемо збагнути, чому християнин Петро І не простив християнину Мазепі і тим більше – невинним батуринським дітям та матерям? Чому пустив ріки крові? Чи він не істинний християнин? Чому не прощають нам правди, а ми мусимо прощати навіть насилля над нами? Може, саме тут, на цих розломах-рубіконах, і слід шукати ключа для розгадки української проблеми?

Ліками проти духовного солітера стане також виховання українських патріотів – не отих, що про них казав Самійленко: «Кожна піч українська – фортеця міцна, там на чатах сидять патріоти», а – дієвих, що усвідомлюють свій український світ як плацдарм, заповіданий нам Господом Богом, - з якого відступу нема. Не стогнімо, не плачмо – плач не дав свободи ще нікому, - лиш хто боресь, той здобуває світ. Шукаймо однодумців, і – плече до плеча, українці! Імунітет виробляється у протистоянні. Насамперед треба відважитись бути не просто вільними, а українськими, національно свідомими. І тоді промінчики від кожного серця зіллються в могутні потоки світла, що ринуть – і знесуть всю нечисть із нашої землі. У нас багато сили, яку нам заклала наша земля.

Наталка Поклад

Урочистості в Рівному

В Рівному відбулися заходи, присвячені десятій річниці створення обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

В урочистостях взяли учать активісти міських та районних організацій партії, керівництво проводу КУН, громадськість міста.

З доповіддю про історичні витоки української національної ідеї, розбудову організації виступив голова обласного Конгресу Ігор Кривко. Він зазначив, що основна заслуга в утворенні Рівненської обласної організації КУН належить, безсумнівно, високому авторитетові славної пам'яті Слави Стецько й очолюваної нею ОУН, 75-річчя якої ми відзначаємо в ці дні. Біля витоків організації стояли Д. Катрусин, С. Чеснок, М.Саюк, В. Вишневський та багато інших.

Обласна організація КУН брала активну участь у заходах, спрямованих на відстоювання національних інтересів України, постійно виступала з вимогами про визнання ОУН-УПА воюючою стороною. Завдяки і нашим зусиллям облрада прийняла рішення надати пільги учасникам національно-визвольних змагань. Члени КУН також звертались до облради стосовно захисту соціальних прав рівенчан, передачі їм земельних ділянок, захисту акціонерів підприємства "ОДЕК-Україна", організували збір пожертв на будівництво пам'ятників визначним діячам ОУН-УПА, впорядковували могили українських патріотів тощо.

Нині члени організації приділяють увагу розбудові партії, підготовці до президентських та парламентських виборів. Вони ставлять за мету створити партійні структури у кожному населеному пункті області, аби в подальшому мати своє представництво у складі виборчих комісій на місцях, і таким чином контролювати виборчий процес.

Про ідейні засади партії, участь у її сьогочасному політичному житті говорили голова Конгресу, народний депутат України О. Івченко, його заступник В. Борейчук, керівник Секретаріату партії С. Брацюнь, головний редактор часопису "Нація і держава" М.Гук, член Рівненського проводу КУН Н. Прохоренко, активіст Дубенської організації М. Оттов та інші.

Членів обласної організації КУН привітали з ювілеєм народний депутат України Ю. Ширко, член обласної організації ДемПУ М. Панащук, отаман Українського козацтва імені Северина Наливайка В. Мусій. Рівненські гурти "Барвінок", "Стара хата", співачка Ю. Тимочко, кобзар Н. Волощук подарували учасникам зборів святковий концерт.

На завершення урочистостей голова Конгресу О. Івченко зустрівся з активістами та молодіжною референтурою Конгресу.

На прес-конференції з представниками регіональних ЗМІ О. Івченко головну увагу сконцентрував на питаннях ідейних засад партії, її розбудови, участі у політичному житті країни. Український націоналізм як політична ідея, зазначив він, має міцні історичні корені. Упродовж багатьох років він був ідейним стрижнем безкомпромісної боротьби кращих синів за волю і незалежність українського народу. Сьогодні він надихає членів нашої партії, яка перестає бути, як про це дехто твердить, партією Західної України. Конгрес знаходить прибічників на сході, півдні країни. Понад тисячу членів нараховує Дніпропетровська обласна організація, причому більше двох третин - це молодь віком від 18 до 35 років. У всіх регіонах Криму КУН має свої осередки. Розростається КУН у Донецькій, Запорізькій та інших областях.

Олексій Івченко зупинився також на проблемних питаннях роботи Верховної Ради, блоку Віктора Ющенка "Наша Україна", в який входить КУН. Він зазначив, що опозиція виступає за справді демократичну, в інтересах українського народу, політичну реформу.

Іван Кидрук

НАШ ВИБІР

Тільки Ющенко!

Українські націоналісти будь-яку подію, організацію чи особистість оцінюють з точки зору її корисності чи шкідливості для Національної Ідеї, Нації, України. Моя позиція щодо виборів Президента України принципова: вибори мають бути всенародними, а кандидатура В. Ющенка безальтернативна. Чому саме він?

1.Тільки Ющенко, працюючи прем'єром, зміг зупинити економічну катастрофу.

2.Тільки Ющенко зміг об'єднати різні національно-патріотичні сили у єдиний блок.

3.Тільки завдяки В. Ющенку „Наша Україна" стала на заваді остаточному руйнуванню України.

Настав час об'єднатися всім націоналістичним, патріотичним силам, щоб обрати справді народного президента, який розпочне нарешті будувати Українську державу. Останній збір підписів громадян на підтримку конституційного права обирати президента, в якому я особисто брав участь, ще раз переконав: народ хоче обирати свого президента. З трьохсот осіб, яким я пропонував підписатися, тільки десять відмовились. Решта не тільки підписували, а ще й стверджували: "Інакше і бути не може!" Тож давайте об'єднаємо всі сили навколо єдиного кандидата, щоб у жовтні перемогти в першому ж турі.

Дмитро Рубльов, член КУН

ЗАЯВА

Знищили "ДЖЕРЕЛО"

Представники української громади м.Маріуполя обурені позицією місцевої газети „Приазовський робочий", яка припинила друкувати україномовну сторінку „Джерело", що виходила з 1990 р. Ця газета вважається двомовною, хоча українська сторінка друкувалася один раз на місяць, і то лише на 5-ти колонках. Але навіть такий незначний обсяг дозволяв висвітлювати українське життя нашого міста

Незважаючи на наші домовленості з редакцією „ПР" про вихід „Джерела" в обсязі повної газетної сторінки, в листопаді 2003 року сторінка вийшла в скороченому варіанті на 4-х колонках, а в грудні не публікувалася зовсім.

Українські організації та партії Маріуполя вбачають у цьому прямий політичний тиск на представників титульної нації, бажання місцевої проросійської влади позбавити україномовне населення конституційного права на інформацію рідною мовою.

Звертаємося до Комітету з питань прав людини і міжнаціональних відносин, Комітету з питань ЗМІ Верховної Ради з проханням вжити заходів до негайного поновлення україномовної сторінки „Джерело" в повному обсязі.

І. Молчанова, голова Маріупольського Союзу українок,
К. Малишевська, голова осередку НРУ...
(усього 29 підписів)

ХРОНІКА

Дніпропетровськ

1 лютого у Дніпропетровську вшанували пам'ять Героїв Крут. Панахиду відправив о. Василій (УПЦ КП). У виступах представників КУН, Молодіжної партії України, НРУ, СДС, Товариства політв'язнів і репресованих, Братства Андрія Первозваного та інших пролунали заклики про потребу виховувати молодь у дусі сповідування національної ідеї, відданості справі побудови Української держави, залучення молоді до активної громадської та політичної діяльності.

Сімферополь

Члени Головного проводу КУН В. Овчарук, М. Білий та голова Феодосійської МО КУН О. Ярошенко відвідали міста Феодосію, Сімферополь та Судак, села Восход, Заріччя, Красногвардійське, смт. Нижньогірське.

Розповсюджували газету „Нація і держава", „Без цензури", брошури і ксерокопії архівних матеріалів, спілкувалися з керівниками організацій КУН Красногвардійського, Нижньогірського районів, а також з місцевими жителями. Як виявилось, найбільше людей турбує проблема пенсійного забезпечення. Люди знедолені, зневірені. Скрізь руїни сільськогосподарського комплексу. Безробіття, п'янство, злидні на такій родючій землі... Дивує, що більшість людей, зомбованих цією владою, нічого не хочуть змінювати. Треба докласти ще багато зусиль щоб здолати інертність у свідомості громадян, які проживають в Криму.

Цікава зустріч відбулася з мешканцями м. Судака. Тут проімперські сили розпалюють міжетнічні конфлікти, провокуючи протистояння між кримськими татарами і «козаками»... Тяжко даються останнім знання з історії нашої держави. Духовно знищені, отруєні опіумом російської шовіністичної ідеології, вони борються за міфічний «союз трьох братніх народів».

"Тому основне наше завдання сьогодні, – впевнений лідер Кримської організації КУН Василь Овчарук, - переконати цих людей, що протистояння ведуть у нікуди. Маємо звернутися до українців, кримських татар, росіян, білорусів та інших національних меншин, щоб одні одним подали руку примирення й надалі будували наш спільний дім – Україну. Це ж бо запорука успіху у всіх справах.

БІЛІ ПЛЯМИ НАШОЇ ІСТОРІЇ

Юрій Краснощок

Книга відомого письменника і журналіста Юрія Краснощока „Диявольська гра або Досьє важливого, але небажаного свідка" викриває комуністичні злочини. Ця книга - не тільки дослідження, науковий пошук відповідей на болючі питання українського народу, а й свідчення небажаного очевидця й учасника тих подій.

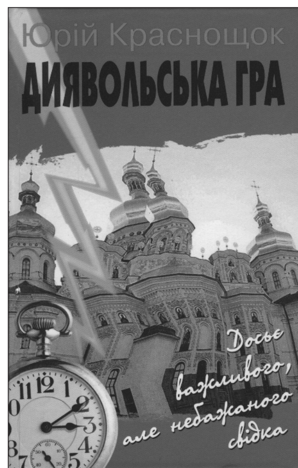
Автор Юрій Іванович Краснощок за совєтських часів був політпрацівником, учасником війни, нині – письменник, журналіст, лауреат премії Спілки журналістів України „Золоте перо", автор п'єс „Магічна сімка", „Оранжевий скорпіон", документальних детективів „Терористична акція „Смерч", „Гільйотина для маршалів" та багатьох оповідань, гуморесок, фейлетонів.

Події, описані в книзі, охоплюють майже ціле ХХ століття. Саме в цей період привид комунізму стає реальністю на одній шостій частині світу – Російській імперії: сатана заводить диявольську гру. Починається документальний детектив „Диявольська гра" розповіддю про руйнування Успенського собору Києво-Печерської лаври восени 1941 року. Диявол Ульянов (Ленін) керує захопленням влади більшовиками в Петрограді 1917 року, що спричинило падіння тимчасового уряду Олександра Керенського. Автор наводить цікаві факти стосунків Керенського з Центральною Радою.

Багато уваги автор приділяє подіям, що відбувалися в Україні у міжвоєнний період. Диявольська гра Сталіна розпочинається доведенням до самогубства комуністів Любченка, Скрипника, Хвильового, а далі - убивством своїх найбільших ворогів: Петлюри, Троцького і Коновальця. Сталін добре пам'ятав Коновальця з часів боротьби корпусу Січових Стрільців у Києві проти більшовиків, завдяки якій Ленін і Троцький мусили укласти у Бресті мирний договір і визнати Центральну Раду як владу самостійної України.

Наприкінці тридцятих років вже відчувалось наближення війни. Кремль до неї готувався: серед усього іншого в першу чергу треба було обезголовити авторитетних провідників організацій, які могли б зашкодити в завоюванні Європи. Таким своїм ворогом номер один Сталін вважав ОУН і її провідника Євгена Коновальця. Сталін добре знав про акції, які проводила ОУН в Україні під Польщею, зокрема про вбивство М. Лемиком у Львові Майлова. І Коновальця вбиває чекіст Павло Судоплатов, він же Норберт, Павлусь, Фоменко. Але Сталін помилявся, думаючи, що з убивством Провідника ОУН розпадеться і небезпеку буде усунено. Він не розраховував, що ОУН – це не комуністична партія, зліплена із людей, які не мають коріння, не мають Батьківщини. ОУН створена із крові народу, тому вона незнищенна. І яким же було здивування Сталіна, коли він почув про Акт від 30 червня 1941 року про відновлення Української самостійної держави.

Серед багатьох історичних подій, які висвітлює автор „Диявольської гри", я б виділив вбивство Сеника і Сціборського. Юрій Краснощок пише: „Про те, що вбивство Сеника і Сціборського було провокацією, спрямованою на те, щоб посварити бандерівців і мельниківців і зруйнувати визвольний рух, сумнівів уже немає..." І далі письменник продовжує: „На підставі документів і свідчень, що я маю, можна впевнено твердити, що Степан Козій - вбивця Сеника і Сціборського був членом терористичної групи, що мала завдання керівництва НКВС у Москві скоїти цей злочин. Він був „смертником", не знаючи про це. Такого „смертника" вибирали з арештованих націоналістів, сім'ї яких були в руках НКВС, – йому пообіцяли, що коли він виконає своє завдання, він одержить амністію, а його сім'ю відпустять. Подібних прикладів в історії НКВС під час боротьби його з національно-визвольним рухом дуже багато: Хом'як – сотник корпусу Січових Стрільців, сім'я якого була в заручниках; генерал-хорунжий Тютюнник, арештувавши родичів якого, енкаведисти примусили його звернутись до українців за кордоном зі зверненням припинити боротьбу з радянською владою, а коли він виконав свою місію, його знищили.

Те вбивство досягло своєї мети, воно вбило остаточний клин і посіяло ворожнечу між двома крилами ОУН. Цю операцію міг організувати тільки той керівник НКВС, який дуже добре знав ситуацію в ОУН і її слабкі місця. І такою людиною був комісар НКВС Судоплатов".

Автор також розповідає правдиву історію про так званий „Матч смерті" київського „Динамо" з німецькими й угорськими військовиками, і доводить, що розстріл українських футболістів був спровокований НКВС.

Українці, і кияни в тому числі, стали заручниками страшної політичної гри між дияволом - Сталіним і Вельзевулом – Гітлером – так їх назвав Лев Троцький. Тому автор, проводячи своє журналістське розслідування злочинів цієї „диявольської гри", і відніс свій твір до жанру політичного документального детективу.

Книжка ілюстрована фотографіями, читається легко, несе дуже багату і важливу інформацію про нашу історію визвольних змагань ХХ століття.

Книжку можна придбати лише в книгарні „Наукова думка" в Києві.

Богдан Павлів

НУМО, ХЛОПЦІ, ДО БОЮ!

Перебуваючи в США, я мав можливість розкошувати у читальні Клівлендського українського музею. Там я натрапив на рукопис спогадів одного з холодноярських отаманів, якому поталанило вирватись із кривавих лапищ НКВД і через Польщу та Німеччину виїхати до Америки. На жаль, не занотував його прізвища, бо мені дозволили взяти рукопис з собою. Але манускрипт, як і багато книг з того ж Клівлендського українського музею, які я надіслав летунською поштою на мою київську адресу, "загубився" в дорозі. В тому рукописі я знайшов ноти улюбленої пісні холодноярських повстанців. Власне, це були дві широко знані українські народні пісні, з'єднані з національним (а тепер уже державним) гімном "Ще не вмерла Україна" в одну. Ця з'єднано-злучена українська народна пісня-гімн так мене схвилювала, що я не лише переписав її до записника, а й взяв до свого репертуару.

Микола Литвин

ПІСНІ ВОЛІ

Встала хмара з-за лиману, а другая з поля...
Зажурилась Україна, така її доля.
Ізбирайтеся орли чайку рятувати.
Гей, гей, волю здобувати!
А чи пан, чи пропав – двічі не вмирати.
Гей, нумо, хлопці, до бою!
Зажурилась, заплакала, як мала дитина.
Ніхто її не рятує, козачество гине.
Нам поможе святий Юрій і Пречиста Мати
Гей, гей, волю здобувати.
А чи пан, чи пропав – двічі не вмирати.
Гей, нумо, хлопці, до бою!
Гине наша Україна, без попа ховають.
Запродана наша віра,
в церкву не пускають.
Як шарахнем на катів, викотим гармати.
Гей, гей, волю здобувати.
А чи пан, чи пропав – двічі не вмирати.
Гей, нумо, хлопці, до бою!
Ще не вмерла Україна, і слава, і воля.
Ще нам хлопці молодії, усміхнеться доля.
Нам поможе святий Юрій
і Пречиста Мати
Гей, гей, волю здобувати.
А чи пан, чи пропав – двічі не вмирати.
Гей, нумо, хлопці, до бою!

Билини Давньої Русі

Переїхавши з Росії до України вже в дорослому віці, якось вирішила доторкнутися до джерел української літератури і запитала в бібліотеці билини. „В українців нема билин", - злегка посміхнувшись, відповіла мені бібліотекарка. „Як так? – не повірила я своїм вухам. – Кожний народ має власні билини, міфи, легенди." "Не знаю, - знизила плечима дівчина, - українці билин не мають. Зате у них чудові пісні. Принести?"

Я поверталася з бібліотеки вражена: „Ось у Росії є чудові билини. Про Іллю з Мурома... про князя Володимира з Києва... Дивно, - раптом вразила думка, - чому герої начебто українські, а билини – російські?»

Нещодавно мені до рук потрапив твір з непромовистою назвою «Іллейко, з Бога Турейко», як поянювалося, казка. Я недбало його відкрила, і з першого рядка серце стислося од закодованого в свідомості поколінь зойку:

Ой на Волині,
в тій ув Країні,
де шлях чумацький біжить донині...
де міста Муров стіни біліли –
справіку-віку русичі жили.

Написані в суто народній пісенній манері рядки самі собою лягали на душу й обгортали її щемом від зустрічі з величчю та красою. Вільною, широкою, мов води Дніпра-Славути, рікою потекла незрівнянна українська мова по давно висохлому руслу сказів Давньої Русі, забліщала переливами стародавніх порівнянь та повторів, сплелася в один вінок із народними колядками та щедрівками. „Так це ж епос, це билини!" – мимоволі вирвалось із грудей. Це витоки всіх літературних жанрів як України, так і Русі!"

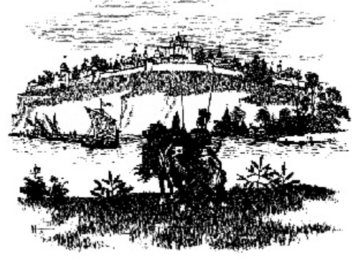
Однак постає питання: навіщо треба було надавати билинам якоїсь іншої назви, і чому вони пролежали нікому не відомі 15 років? Не знаю, як відповість автор, поет з Одеси Олекса Різниченко, - я думаю, це пов'язано з його особистою біографією. Річ у тому, що пан Різниченко був двічі засуджений у радянські часи як буржуазний націоналіст, відсидів у концтаборах 7 років і в далекому 1989 був ще не реабілітований, їздив по селищах, працював електриком, щоби прогодуватися. Тому заявити на повний голос про повернення Україні «Билин» було просто небезпечно. З часом ця робота загубилася поміж інших, бо ж Олекса Різниченко не лише чудовий поет, але й мовознавець, укладач словників.

Не маю сумніву, що „Билини" в перекладі О. Різниченка стануть улюбленою книгою в Україні, бо здатні об'єднувати красою і правих, і лівих, дорослих і малих. Тому варто замислитися: може, невипадково такий твір пролежав багато років і з'явився саме зараз, коли настав критично-вирішальний момент у житті країни? Бо тільки билинному Іллі – українському народові під силу захистити себе як од внутрішніх «Солов'їв-розбійників», так і від зовнішніх ворогів.

Звертаємося до видавців, як державних, так і комерційних видань: якщо ви справжні патріоти, долучіться до потрібної справи - випустіть у світ «Билини Давньої Русі» (адреса і телефон автора у редакції газети). Не слід боятися витрат, прибуток невдовзі у багато разів перевищить їх.

Шановному пану Різниченку хочеться побажати творчої наснаги й, можливо, продовжити «Билини», бо Іллю Муромця попереду чекає ще багато перемог...

Ірина Молчанова,
голова Маріупольського Союзу українок

Кучма за роки при владі
Зрадив Україну,
Край багатий
перетворив
На страшну руїну.

Не працюють в нас заводи,
Та й поле не родить,
А „наш" Кучма
в президентах
Як ходив, так ходить.

Лиш за Ющенка багато
В нас поле родило,
А Кінаху – бідоласі
Вже не пощастило.

Бо не вмів він ні сіяти
Та не вмів збирати,
І мільйони тонн врожаю
Прийшлось приписати.

Щоби втриматись
при владі
Та й слави зажити,
І в уряді прем'єром
Довше походити.

Мало, що хліб не вродився,
Ще й багато вкрали.
І вкрадене москалеві
За безцінь продали.

Щоби людей обдурити,
Очі заплювати,
Довелося Козаченка
Заарештувати.

І наробив тоді Кучма
Великого крику,
Що заслужив Козаченко
На кару велику.

Та злодіїв у уряді
Нашому багато,
І не можна увесь уряд
Враз арештувати.

Тому вийшов Козаченко
З тюрми під заставу...
Кінці в воду заховали
Та й закрили справу.

Кінах за свої приписки
Гірко поплатився:
Замість нього Янукович
В уряді з'явився.

Отак Кучма у нас править:
Товче в ступі воду,
Ніби шулер той –
картяжник
Тасує колоду...

Кого можна б вже судити
За державну зраду,
Кучма того призначає
В «президентську раду».

В тій «колоді – у тій раді»
Є шпани багато:
Пустовойтенко, Табачник,
Волков, Деркач – тато,

Медведчук,
Деркач-молодший,
Литвин, Хорошковський,
Бакай Ігор, Гришко Суркіс
Та Сашко Смирнов-ський...

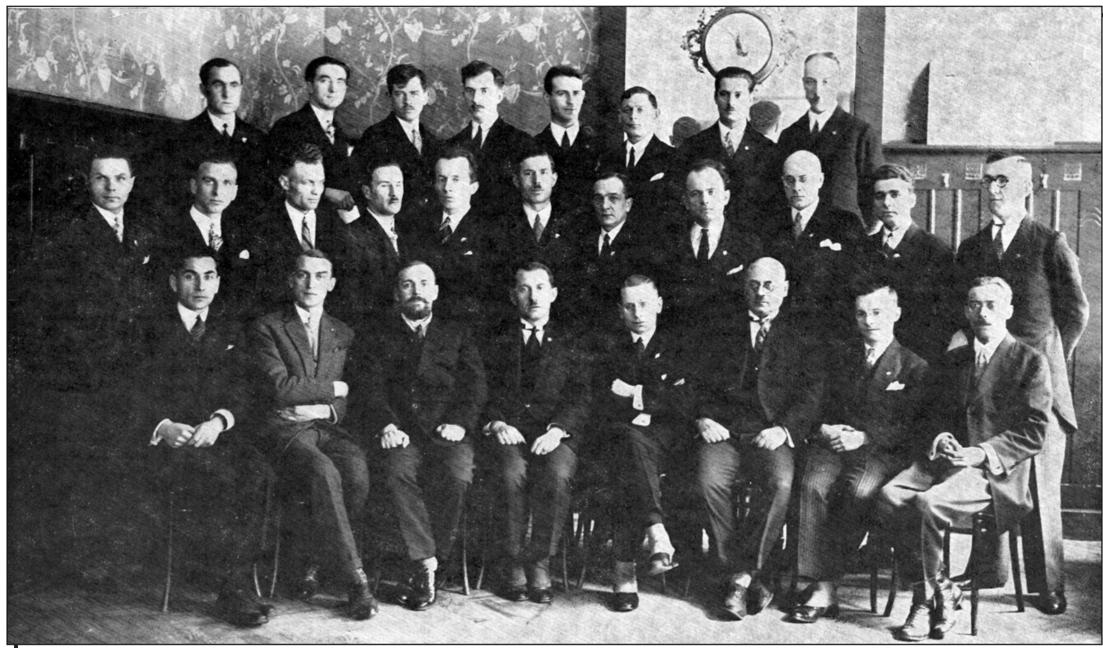
Там Кравченка, Азарова
Можна теж зустріти...
Одне слово:
як не банди,
То бандитські діти.

Ще багато різних типів
В цій „раді-колоді",
Що відкритим судом треба
Судить при народі!!!

Кучму треба імпічментом
З президента зняти –
Ющенка на президента
В державі обрати.

Знову буде родить поле!
Запрацюють люди!
Кучмі-юді-фарисею
Ганьба вічна буде!

Дмитро Калиняк,
голова РО КУН,
м. Путила, Буковина

Ювілей ОУН

Організації Українських Націоналістів – 75 років!

„В огні боротьби вибуяло в українському народі незламне прагнення волі й остаточно оформився ідеал Незалежної Соборної Держави, який владно кличе Українську Націю до остаточної перемоги. Цей ідеал ліг в основу нового українського світогляду й нового творчого чину – в основу українського націоналізму”. Ці яскраві слова із Звернення І-го Конгресу Українських Націоналістів можуть слугувати епіграфом до відзначення в Україні ювілею ОУН.

1 лютого 2004 р. у Львівському Будинку органної та камерної музики з ініціативи ЛОО Конгресу відбулася Урочиста академія. З привітаннями до присутніх звернувся перший заступник голови Конгресу, народний депутат України Є.Гірник, голова Львівської обласної організації М. Вовк. Урочисто вручені посвідчення 6-ти новим конгресівцям. Відбувся святковий концерт за участі капели бандуристок “Заспів” Національного Університету “Львівська Політехніка”, хору “Нескорені”, співаків і музикантів Дитячої музичної школи № 4, солістів Будинку органної та камерної музики. Найгучніші оплески отримали поет Богдан Стельмах за вірш-портрет “Євген Коновалець” та юна співачка Оксана Білецька.

Найголовніше, що у залі в унісон билися серця патріотів-глядачів і артистів, молодших і старших, як акт утвердження ідей ОУН, як запорука щасливого майбутнього української нації.

Кульмінацією святкувань стало відзначення ювілею ОУН у Києві.

Круглий стіл „До 75-річчя І Конгресу Українських Націоналістів і створення ОУН. 1929-2004” відбувся 29 січня в Київському Будинку вчителя.

З доповіддю „Засновчий конгрес ОУН в контексті національно-визвольного руху в Україні (1917-1929 рр.)” виступив В. Муравський, працівник Центру досліджень визвольного руху (ЦДВР) зі Львова. Автор аргументовано висвітлив історичну роль І Конгресу та показав значення ОУН як об’єднуючої, консолідуючої сили українського суспільства. Співробітник ЦДВР М. Посівнич у доповіді „ОУН в міжвоєнному періоді (1929-1939 рр.)” проаналізував особливості формування ОУН в загальнонаціональну силу, яка стала моральним взірцем самовідданої діяльності в обороні прав народу. У доповіді голови управи ЦДВР В. В’ятровича знайшли своє відображення яскраві сторінки історії ОУН в часи Другої світової війни, коли вона очолила збройну боротьбу українського народу в лавах УПА. Про невідомі і малодосліджені сторінки історії ОУН в 1929-1940 рр., знайдені архівні документи доповів О. Кучерук, працівник Фундації ім. О. Ольжича. Член проводу ОУН Б. Червак аргументовано довів не тільки історичну потребу існування ОУН в сучасних умовах, але й чітко окреслив нові завдання українського націоналізму. Під час круглого столу виступили: легендарний командир УПА В. Кук, голова НСПУ Я. Андрушків, народний депутат В. Червоній, член Київського Крайового Братства ОУН-УПА Ю. Батюк, голова Білоцерківської РО КУН В. Синякевич.

Підводячи підсумок круглого столу, кандидат історичних наук С. Кот акцентував увагу на доцільності подальшої співпраці і консолідації дій всіх націоналістичних структур.

В Будинку письменників відбулась науково-практична конференція „ОУН: вчора, сьогодні і завтра”. З вітальним словом виступив провідник Київської ОУН(м) П. Дорожинський. Доповіді виголосили голова УНКП професор О. Соскін, голова Спілки політв’язнів і репресованих Є. Пронюк, священик УПЦ КП отець Ю. Мицик, кандидат географічних наук Ю. Кисельов, народна артистка України Г. Яблонська, письменниця Р. Скалій та інші. Вів конференцію О.Ціборовський.

О. Соскін гостро критикував розвиток національної економіки, дав об’єктивну оцінку ганебній політиці антинародного уряду і космополітичної буржуазії, втіленням якої є Медведчук, Суркіс, Табачник, Пінчук.

Отець Ю. Мицик порушив актуальну для ОУН тему політичного розколу організації на так звані ОУН(м) і ОУН(р). Він закликав керівництво обох організацій до об’єднання своїх зусиль у боротьбі за торжество української національної ідеї.

Спільне урочисте відзначення ювілею Організації Українських Націоналістів провели два крила ОУН – Бандери і Мельника в Будинку вчителя. Урочистості відкрив гімн українських націоналістів „Зродились ми великої години”. Вітальне слово виголосили отці Сергій, Богдан і Валерій.

З доповіддю виступив провідник ОУН(р) А. Гайдамаха. Він наголосив, що номенклатурна влада й досі не може встановити історичної справедливості, визнавши членів ОУН-УПА борцями за незалежність України: „Лише в тій країні буде мир та злагода, де герої спочивають в могилах, які прирівняно до загальнонаціональних святинь. ОУН-УПА мають стати предметом гордості Української Нації”.

На думку заступника голови ОУН(м) В.Гищука, доки не будемо єдині перед Богом і Україною, доти не виконаємо священного обов’язку відродження Української держави.

В. Борейчук, заступник голови партії Конгрес Українських Націоналістів, яка у 1992 р. була створена з ініціативи ОУН і сьогодні об’єднує в своїх рядах членів і ОУН (р), і ОУН (м), зачитав звернення лідера КУН О. Івченка. Народний депутат, привітавши усіх націоналістів в Україні та поза її межами з ювілеєм, зокрема підкреслив: „Сьогодні історія нас знову випробовує на міцність духу, на вірність національній ідеї, на єдність української нації. Ми, нащадки великих лицарів Євгена Коновальця, Андрія Мельника, Степана Бандери, Романа Шухевича, зобов’язані довести боротьбу наших славних попередників до перемоги і вже в цьому році обрати Президентом України Віктора Ющенка!”

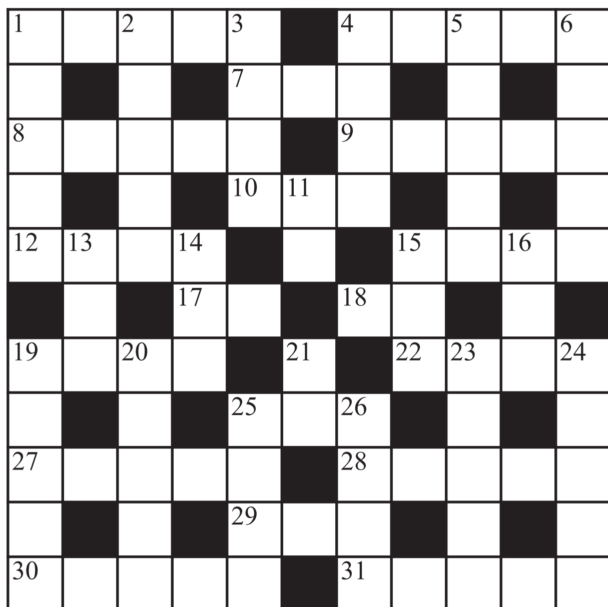
Урочистості продовжили артисти: хор „Гомін”, хор „Лемки Київщини”, кобзар Микола Литвин, чий заклик „Не вір Москві, бо буде зрада!” зала зустріла шаленими оплесками.

Українська визвольна боротьба ОУН-УПА довела всьому світові незборимість українського націоналізму. Безсмертні герої переконали нас, що ідея й досі не вмерла в серцях борців за справедливість. Є надія, що обидві ОУН усе-таки об’єднають свої зусилля, щоб з подвійною силою вдарити по ворогах Української Нації. Щоб на весь світ пролунало генетичне гасло українського народу: Слава Україні!

Андрій Куліш, Володимир Підіпригора

На світлині: **делегати 1-го Конгресу Українських Націоналістів.**

ВІДГАДАЙ КРОСВОРД - ОТРИМАЙ КНИГУ

Горизонтально:

1. Український військовий діяч, полковник Армії УНР. 4. Видатний український громадський діяч, адвокат (1861-1937). 7. Агресивна комаха. 3. Птах ряду горобцеподібних. 9. Гідротехнічна споруда. 10. Мистецтво. 12. Кінцівка. 15. Товар, предмети торгівлі. 17. Англійський письменник, випускник Оксфордського університету. 18. Автор відомих детективів. 19. Японська горілка. 22. Приятель, побратим. 25. Місто в Монголії. 27. Ренклод. 28. Нагорода. 29. Гігієнічна процедура. 30. Повторний урожай сіножаті. 31. Творець.

Вертикально:

1. Живописець німецького Відродження. 2. Член ОУН, що виконав атентат на знак протесту проти заподіяного Москвою Голодомору в Україні. 3. Порція ліків. 4. Найяскравіша зірка у сузір’ї Голуба. 5. Стародавня золота монета мусульманського Сходу. 6. Витвір ткацтва великого розміру. 11. Бог Сонця у єгиптян. 13. Військове формування, українська армія II світової війни. 14. Привітання для Діви Марії (лат.). 15. Система умовних знаків. 16. Татарська національна страва. 19. Вичавлений з плодів сік. 20. “Морська глибина” за Іваном Франком. 21. Старовинна французька лічильна одиниця і монета. 25. Богиня слов’янської міфології. 26. Ручний вантаж.

Кросворд склав ***Ігор Данилиха***, голова секретаріату ЛОО КУН

Від редакції: п’ятеро читачів, які першими надішлють до редакції правильні відповіді на кросворд, отримають в дарунок книгу професора Г. Ващенка “Виховний ідеал”. Успіхів вам!

Відповіді до кросворду з № 4(15)

Горизонтально: 3. Одр. 7. Летрос. 6. Ебоніт. 9. Лем. 10. Грізлі. 11. Бандаж. 12. НЛО. 14. Скоба. 17. Праця. 20. Ле. 21. Пі. 22. Тутсі. 26. Катод. 29. Тур. 31. Карузо. 32. Острог. 33. Пан. 34. Адреса. 33. Донцов. 36. Зло. **Вертикально:** 1. Жебрак. 2. Тризуб. 3. Ослін. 4. Рембо. 5. Корнер. 6. Бізанц. 13. Лі. 14. Сет. І5. Орт. І6. Алі. 17. Пік. 18. Акт. 19. Ярд. 23. Уганда. 24. Скутер. 25. Су. 27. Антена. 28. Омофон. 29. Топаз. 30. Рондо.

НАЦІЯ і ДЕРЖАВА Пишіть! Дзвоніть! Приходьте! Підтримуйте!

НАШІ КОРПУНКТИ

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 26-65-57
Дніпропетровськ	Коров’яковський Анатолій	(05693) 7-59-76
Донецьк	Олійник Марія	(0622) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 22-56-09
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Ковальчук Григорій	(0522) 24-50-64
Київська обл.	Сахацький Олександр	(044) (297)27-5-70
Київ	Лупаков Євген	(044) 253-32-30, (8-067) 769-47-34
Луганськ	Кук Володимир	(0642) 95-28-81
Луцьк	Максимович Олег	(03322) 2-39-35, 2-40-97
Львів	Вовк Михайло	(0322) 35-12-48
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 29-07-90
Мукачеве	Гурзан Василь	(03131) 5-14-27
Одеса	Перегінчук Михайло	(0482) 731-00-78
Полтава	Карнаух Олександр	(0532) 58-86-51
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Бутенко Анатолій	(0542) 32-02-59
Тернопіль	Ткач Володимир	(0352) 22-01-71
Харків	Дяків Богдан	(0572) 16-02-18
Херсон	Лушпінський Роман	(0552) 29-57-78
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 6-95-85
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лупул Іван	(0372) 54-42-88
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81